

Arrest

nr. 310 245 van 18 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) december 2004.

1.2. Verzoeker dient op 21 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 21 november 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 12 maart 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te hebben, geboren in de gemeente Rangel te Luanda. Sinds uw geboorte woont u op diezelfde plaats tot u als kind met uw gezin naar Vila Da Mata in de gemeente Cazenga verhuist. In 2015 vindt er een diefstal plaats op het werk van uw vader (G. C. M.). Hij verklikt zijn collega's waarna deze gearresteerd worden. Wegens dreigementen verhuist uw vader een tijd later naar Moxico. In oktober 2017 verschijnen er twee gewapende mannen in jullie huis die op zoek zijn naar uw vader. Ze mishandelen jullie, nemen foto's en dreigen dat ze zullen terugkeren om jullie te vermoorden. Vervolgens gaan jullie met behulp van pastoor A. D. naar het ziekenhuis. Uw moeder gaat de volgende dag met pastoor A. D. naar de politie waar ze klacht indient. Later worden u en uw zus M. P. aan jullie school opgewacht door de twee mannen die eerder uw huis binnenvielen. Jullie herkennen hen aan hun gezicht en lopen van hen weg. Tussen september en oktober 2018 worden niet – gelegaliseerde kerken, waaronder de uwe, gesloten waardoor wordt besloten dat de erediensten voortaan in uw huis te Vila Da Mata zullen doorgaan. Dit wordt ontdekt door de Angolese regering waarna jullie huis begin oktober 2018 wordt vernietigd. Jullie verhuizen hierdoor naar het huis van pastoor A. D. waar jullie vijf à zes weken verblijven. Met behulp van pastoor A. D. vertrekken jullie op 03 november 2018 in gezelschap van broeder L. naar Portugal. Op 07 november 2018 zetten jullie de reis verder naar België, waar u in navolging van uw moeder P. D. (CG [...]) en twee zussen (M. I. D. C. M. - CG [...]) en M. P. D. C. M. – CG [...]) op 21 april 2023 een verzoek om internationale bescherming indient.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, d.d. 21 november 2023, een kopie van het proces verbaal neer van de klacht die uw moeder heeft ingediend in navolging van het binnenvallen van uw – door u vernoemde – vervolgers op 06 oktober 2017, d.d. 07 oktober 2017. Op 05 mei 2023 legt u bij Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) een kopie van uw identiteitskaart neer, geldig van 10 september 2018 tot 09 september 2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest gedood te worden door de heren die op zoek zijn naar uw vader (G. C. M.) nadat u in oktober 2017 thuis bezoek van hen kreeg en bedreigd werd met een terugkomst waarbij ze u zouden doden. U werd ook samen met uw zus M. P. D. C. M. opgewacht aan uw school. Verder stelt u dat uw huis tussen september en oktober 2018 werd afgebroken door de Angolese regering omwille van de sluiting van illegale kerken in uw land (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 21 november 2023 (verder: NPO verzoeker), p. 6 – 10, 14 – 15).

U baseert uw asielaanvraag aldus op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw moeder P. D. (CG1911859) en uw zussen M. I. D. C. M. (CG [...]) en M. P. D. C. M. (CG [...]). In het kader van de door hen ingediende asielaanvraag werd een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van hun asielmotieven. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw moeder en beide zussen hebben geleid, worden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van uw zus M. P. D. C. M., die op latere datum dan uw moeder en zus M. I. (01 februari 2019) een verzoek om internationale bescherming indiende (24 november 2021) en hiervoor op 28 juli 2022 een weigeringsbeslissing ontving. Zij diende op 20 januari 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in hetgeen niet – ontvankelijk werd verklaard op 20 april 2023. De argumentatie in haar beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus klinkt als volgt:

“(…) Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw moeder D. P. (CG [...]) en uw zus D. C. M., M. I. (CG [...]). In het kader van de door hen ingediende asielaanvraag werd een beslissing genomen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van hun asielmotieven. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw moeder en oudere zus hebben geleid, worden hieronder uitgebreid en gedetailleerd opgesomd en vergeleken met de verklaringen die u aanhaalt gedurende uw verzoek om internationale bescherming:

U stelt vervolging te vrezen door de heren die op zoek zijn naar uw vader (G. C. M.), nadat u eind 2017 bezoek van hen kreeg bij u thuis en bedreigd werd met een mogelijke terugkomst waarbij ze u zouden vermoorden. Eind 2017 werd u ook door hen opgewacht aan de school van u, uw zus (D. C. M., M. I.) en uw broer (M., E. F. D.). Verder stelt u dat uw huis aan het einde van het jaar 2018 werd afgebroken omwille van de sluiting van illegale kerken in Angola (NPO verzoekster, p. 15 – 19, 21 – 22).

Uw asielrelaas is echter op verschillende vlakken incoherent en intern tegenstrijdig, maar ook strijdig met de verklaringen van uw moeder en oudere zus, in die mate dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig wordt ondermijnd.

*Uw vervolgingsrelaas komt volledig voort uit het incident waarbij twee heren uw huis binnenvielen op zoek naar uw vader. Uw vader getuigde in 2015 over een grote diefstal en geldverduistering die heeft plaatsgevonden in datzelfde jaar. Hierdoor werd uw vader datzelfde jaar bedreigd met de dood en diende hij te vluchten naar een andere provincie (NPO verzoekster, p. 9, 15 – 16). Uw verklaringen over de gelddiefstal en het bijhorend vertrek van uw vader verschillen echter onderling en verschillen bovendien van de verklaringen van uw moeder en oudere zus bij DVZ. Zo verklaarde uw moeder bij DVZ meermaals dat haar man vijftien jaar geleden verdween en dus toen ook de feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit het land van herkomst zijn gestart (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 24 januari 2020, in haar administratief dossier, vraag 3.4 en 3.5), dus omstreeks 2005. Uw oudere zus verklaarde bij DVZ aanvankelijk dat zij haar vader sinds 2010 niet meer zag (zie verklaring DVZ, d.d. 22 maart 2019, vraag 13, in administratief dossier oudere zus). Echter paste zij in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door DVZ op 24 januari 2020, haar verklaringen aan naar 2015 (zie vraag 3.5, in administratief dossier oudere zus). Beide vrouwen houden het gedurende hun persoonlijk onderhoud op het CGVS bij april 2015 (NPO oudere zus, p. 13; NPO moeder, p. 8), hetgeen u tijdens uw persoonlijk onderhoud eveneens bevestigt (NPO verzoekster, p. 9, 15-16). Betreffende het jaartal waarin uw vader dergelijke feiten heeft meegemaakt, waaruit ook de vrees voor vervolging die u hier neerzet voortvloeit, is het bijzonder opmerkelijk dat u hierover tegenstrijdige verklaringen neerlegt. In de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door DVZ op 18 januari 2022, hebben de feiten die aan de basis liggen van uw asielrelaas immers plaatsgevonden eind 2017 (vraag 5, in uw administratief dossier) en dus niet in het jaar 2015, het jaartal uiteindelijk zowel door u als uw oudere zus en moeder wordt verklaard voor het CGVS (zie supra). **Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, kunnen reeds bij voorbaat vraagtekens geplaatst worden bij de vervolging waarvan jullie beweren slachtoffer te zijn geweest, aangezien deze feiten volledig samenhangen met de getuigenis van uw vader en zijn daaropvolgende verdwijning.***

Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die volgen op de verdwijning van uw vader zijn bovendien incoherent en onderling strijdig met die van uw moeder en oudere zus.

*Zo verklaart u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 26 april 2022 dat u tot 2017 in Vila da Mata heeft gewoond (NPO verzoekster, p. 5), wat niet overeenkomstig is met de periode waarin u stelt verbleven te hebben in het bijhuis van pastoor A. D. (NPO verzoekster, p. 6 – 7). U gevraagd of u tussen uw verblijf in Vila da Mata en uw verhuis naar het huis van de pastoor nog ergens anders hebt gewoond, antwoordt u ontkennend (NPO verzoekster, p. 6). De vaststelling dat u beweert een tweetal maanden bij de pastoor te hebben gewoond, in navolging van de gebeurtenissen (NPO verzoekster, p. 6), is dan ook volledig incoherent en tegenstrijdig met uw daaropvolgende beweringen over uw verblijf in het bijhuis van A. D.. U stelt immers dat november 2018 de laatste maand was waarin u hier hebt verbleven en 2 november de laatste nacht was die u hier heeft doorgebracht (NPO verzoekster, p. 7). Gebaseerd op uw verklaring dat u hier twee maanden heeft verbleven, werd u gedurende het persoonlijk onderhoud van 26 april 2022 gevraagd of u hier begin september 2018 naartoe bent verhuisd, hetgeen u bevestigt (NPO verzoekster, p. 6), wat dan ook niet overeenkomstig is met uw eerdere verklaringen dat u tot 2017 in Vila da Mata heeft gewoond om nadien te verhuizen en te “gaan leven in het huis van de pastoor” (NPO verzoekster, p. 5, 16). Aan het einde van het onderhoud herhaalt u bovendien nogmaals dat jullie eind 2018 bij de pastoor zijn gaan inwonen (NPO verzoekster, p. 22 - 23). **Uw verklaringen over de timing van uw asielrelaas zijn bijgevolg inconsistent en tegenstrijdig.** Dit wordt des te meer bevestigd door het feit dat u gedurende het interview bij DVZ op 14 januari 2022 nogmaals tegenstrijdige informatie geeft, namelijk dat u sinds uw veertiende jaar tot de dag van uw*

vertrek op 3 november 2018 steeds in Vila da Mata, Luanda, heeft gewoond en dus geen melding maakt van een andere woonplaats (zie verklaring DVZ, vraag 10, in uw administratief dossier).

Uw moeder daarentegen verklaart aanvankelijk dat zij samen met haar kinderen, waaronder u, begin 2017 bij broer L. is gaan wonen en twee jaar in zijn bijhuis heeft gewoond. Later in het onderhoud vertelt ze echter dat ze in 2017 overvallen is door twee mannen die wilden weten waar haar man zich bevond. Vervolgens zou ze haar priester, M. L., ingelicht hebben over de problemen en hij zou voorgesteld hebben de kerkdiensten in jullie huis te laten doorgaan, zodat de mannen niet zouden terugkomen. Omdat jullie huis niet gelegaliseerd werd voor kerkdiensten, werd het afgebroken door de administratie, waarna jullie bij broer L. in het bijhuis zijn gaan wonen (NPO moeder, p. 5 – 6, 10 – 11). Ook haar verklaringen over de timing en volgorde van deze verklaringen zijn uiteenlopend en overtuigen niet. Zo verklaart ze nu eens bij broer L. verbleven te hebben voor haar vertrek uit Angola (NPO moeder, p. 5, 6, 11), dan weer in het bijhuis van de priester (NPO, p. 11 en vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 24 januari 2020, vraag 3.5). Nu eens plaatst ze het moment waarop jullie naar het huis van broer L. verhuisden aan het begin van het jaar 2017, nadat ze een beroerte kreeg (NPO moeder, p. 5), dan weer nadat de mannen uw huis binnenvielen, eind 2017 (NPO moeder, p. 11 – 12), hetgeen beide volkomen tegenstrijdig is met uw bewering eind 2018 verhuisd te zijn naar het bijhuis van pastoor A. D. (NPO verzoekster, p. 6 – 7, 22 - 23).

Bovendien verklaren zowel u als uw moeder voor het CGVS dat het vertrek uit jullie huis werd uitgelokt door het afbreken van jullie huis door de regering, of zoals uw moeder het stelt “de administratie”. Het huis zou volgens uw moeder in september 2017 zijn afgebroken nadat de kerkdiensten in uw huis hebben plaatsgevonden in tegenstelling tot wat u beweert, namelijk dat de erediensten midden 2018 bij jullie thuis hebben plaatsgevonden en het huis vervolgens eind 2018 werd afgebroken (NPO verzoekster, p. 16, 21 - 22 ; NPO moeder, p. 11 – 13).

Het is dan ook bijzonder opvallend dat uw oudere zus het afbreken van jullie huis in het geheel niet vermeldt gevraagd naar haar problemen in Angola. Gevraagd naar haar vluchtrelaas spreekt zij enkel over de verdwijning van haar vader, de mannen die jullie kwamen bedreigen en de kerkdiensten die niet konden doorgaan (NPO oudere zus, p. 9 – 12). Gevraagd of ze ooit andere problemen kende in Angola, los van de problemen van haar vader, antwoordt ze ontkennend (NPO oudere zus, p. 12). Op geen enkel moment doorheen het onderhoud vermeldt ze spontaan dat haar huis werd afgebroken, ook niet wanneer er gevraagd wordt of ze nog zaken wenst toe te voegen (NPO oudere zus, p. 15). Slechts wanneer ze gevraagd wordt naar de foto's die ze zelf voorlegde bij haar asielaanvraag, stelt ze dat het huis werd afgebroken door de twee mannen tijdens de inval om onmiddellijk daarna te stellen dat het pas daarna gebeurde toen de regering ontdekte dat er kerkdiensten doorgingen in het huis (NPO oudere zus, p. 15). Hoewel de aanleiding van het vertrek uit jullie huis in Vila de Mata voor zowel u als uw moeder hoofdzakelijk voortkwam uit de afbraak hiervan omwille van de illegale erediensten die er plaatsvonden, is het dan ook bijzonder opmerkelijk dat uw oudere zus het afbreken van jullie huis pas aanhaalt nadat zij hier door de interviewer aan herinnert wordt door te verwijzen naar de foto's die zelf voorlegde. In tegenstelling tot wat u en uw moeder beweren noemt uw oudere zus aanvankelijk jullie vertrek uit het huis in Vila de Mata als een direct gevolg van de inval van twee mannen in 2017, die zij in december 2017 plaatst (NPO oudere zus, p. 9 – 10). Enkele maanden later, begin of halverwege 2018, zou ze zijn lastiggevallen door drie mannen, waaronder één van de mannen die jullie huis eerder was binnengevallen. Op dat moment stelt zij al enkele maanden bij de priester te wonen (NPO oudere zus, p. 10). Even later in het gehoor komt zij hier echter op terug en plaatst ze het vertrek uit jullie huis samen met het moment waarop de regering besloot de kerk te sluiten. Gevraagd over welke periode ze hier spreekt, stelt ze dat het in oktober 2018 was. De priester zou hierop gevraagd hebben of de diensten in jullie huis konden doorgaan, wat dan vervolgens ook gebeurd is. Aangezien dit illegaal was, zijn ze echter moeten stoppen (NPO oudere zus, p. 11). **Deze onderling strijdige verklaringen, waarbij uw oudere zus tevens op geen enkel moment het vernielen van het huis aanhaalt, zijn vooreerst sterk tegenstrijdig met de verklaringen van uw moeder en de uwe dat de afbraak van jullie huis omwille van de illegale erediensten de aanleiding was voor jullie verhuis. Ten tweede komt de timing van de gebeurtenissen tussen jullie verklaringen op geen enkele manier overeen en zijn ze vervolgens onderling sterk incoherent. Uw moeder plaatst de verhuis namelijk in september 2017 in tegenstelling tot uw oudere zus die de verhuis in het eerste geval in december 2017 plaatst om haar verklaringen nadien aan te passen naar oktober 2018. Uw bovendien vage verklaringen dat jullie eind 2018 zijn verhuisd, zijn dan ook volstrekt tegenstrijdig met hetgeen uw moeder en uw zus beweren. Hoewel het tweede moment waarop uw oudere zus beweert dat jullie het huis in Vila de Mata dienden te verlaten in zeker opzicht overeen komt met uw timing, komt uw verklaring twee maanden in het bijhuis van pastoor A. D. te hebben verbleven, dan weer niet overeen met de veel langere duur die zowel uw moeder als uw zus aanhalen (NPO verzoeker, p. 16, 21 - 22 ; NPO moeder, p. 11 – 13; NPO oudere zus, p. 9 -11).**

Niet alleen de aanleiding tot de verhuis uit jullie huis in Vila de Mata en de timing hiervan, maar ook de verklaringen met betrekking tot de eigenaar van het huis waar jullie naartoe zijn verhuisd is onderling incoherent. Terwijl u consequent beweert dat u voor uw definitief vertrek uit Angola nog in het huis van pastoor A. D. hebt gewoond, stelt uw oudere zus stevast dat hij A. P. heet (NPO oudere zus, p. 12; NPO verzoekster, p. 6) en noemt uw moeder daarentegen (voornamelijk) broer L. als persoon bij wie jullie verbleven zouden hebben (NPO moeder, p. 5 – 6, 11).

Uw moeder benoemt de door jullie aangehaalde pastoor tevens als M. L. (NPO moeder, p. 6), wat op geen enkele manier overeenkomt door de namen die door u en uw zus werden genoemd als naam van jullie pastoor. Het feit dat jullie hierover tegenstrijdige verklaringen neerleggen, is des te meer doorslaggevend voor de ongeloofwaardigheid van jullie asielrelaas gezien de rol van de pastoor hierin een belangrijke schakel is. Door jullie allen wordt immers aangehaald dat hij (samen met enkele broers van de kerk) degene is die eveneens jullie reis en de benodigde documenten hiertoe heeft geregeld (NPO moeder, p. 9; NPO oudere zus, p. 11; NPO verzoekster, p. 13 – 14, 16).

Met betrekking tot de verklaring van uw moeder naar de politie te zijn geweest na de inval in jullie huis kunnen volgende tegenstrijdigheden worden opgemerkt: terwijl uw moeder verklaart dat ze naar de politie ging met E., uw broer, de dag dat ze uit het ziekenhuis kwam terwijl haar twee dochters nog in het ziekenhuis verbleven (NPO moeder, p. 12, 13), verklaart u zelf dat zowel u als uw broer, uw zus en uw moeder enkele dagen in het ziekenhuis verbleven en uw moeder zelfs nog wat langer vanwege de zieke die ze heeft (NPO verzoekster, p. 11, 20 – 21). Bovendien vertelt u dat enkel uw moeder en de pastoor naar de politie zijn gegaan (NPO verzoekster, p. 20 – 21) en dus niet uw moeder en E., zoals uw moeder beweert (zie supra). Uw oudere zus daarentegen verklaart dan weer dat uw moeder met haar zoon en jongste dochter, u dus, op de dag van de inval naar de politie ging, terwijl zij als enige nog in het ziekenhuis lag (NPO oudere zus, p. 14). Specifiek gevraagd of u zelf ook naar de politie bent gegaan, antwoordt u ontkennend (NPO verzoekster, p. 21).

Tenslotte zijn ook tegenstrijdigheden terug te vinden in jullie verklaringen wat betreft de mannen die jullie zouden hebben opgewacht aan de school Complexo Escolar de Cazenga. U stelt immers dat drie of vier mannen jullie eind 2017 hebben opgewacht aan de school waar zowel u, als uw broer en uw oudere zus op dat moment schoolgingen. U voegt daar aan toe dat uw zus één van de mannen herkende als één van de mannen die bij jullie thuis waren geweest, waarna jullie zijn weggelopen en de mannen dus niets tegen jullie hebben gezegd (NPO verzoekster, p. 18 – 19). Hiermee spreekt u onmiddellijk uw eigen verklaring bij DVZ tegen waarbij u stelt zelf één van de mannen te hebben herkend als één van de mannen die bij jullie thuis waren geweest (zie vragenlijst CGVS, vraag 5, in uw administratief dossier). Uw oudere zus daarentegen meent dat deze gebeurtenis heeft plaatsgevonden in 2018 op het moment dat zij u en uw broer kwam ophalen aan de school, gezien zij zelf reeds naar de universiteit ging. Ook zij stelt zelf één van de mannen te hebben herkend die bij jullie thuis zijn gekomen waarna jullie meteen zijn weggelopen (NPO oudere zus, p. 10). Uw moeder spreekt dit echter opnieuw tegen door aan te halen dat de mannen jullie wel degelijk bedreigd hebben aan de school en gezegd hebben dat jullie voorzichten moesten zijn, omdat jullie de dochters zijn van G.C., jullie vader. Tevens stelt zij in tegenstelling tot jullie ook het volgende: “Die mannen die bij mij thuis waren geweest, waren andere mannen dan degene die mijn kinderen bedreigd hebben”, hetgeen onmiddellijk daarna nog tweemaal door haar wordt herhaald (NPO moeder, p. 12, 15).

Bovenstaande incoherenties en tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en tussen uw verklaringen en die van uw moeder en oudere zus, maken dat er aan jullie asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten neer. Gedurende het persoonlijk onderhoud van 26 april 2022 meent u een kopie van uw identiteitskaart in uw bezit te hebben, dewelke u eerstdaags zou doorsturen, maar wat u uiteindelijk heeft nagelaten. Uw Angolese identiteit staat in bovenstaande echter niet meteen ter discussie, aangezien op basis van uw vingerafdrukken een visumaanvraag werd teruggevonden die op de Portugese ambassade te Luanda werd ingediend en waarbij Angolese identiteitsdocumenten werden voorgelegd.(...).”

Gezien de verklaringen van uw moeder en uw beide zussen wat betreft de feiten die aan de grondslag liggen van uw eigen verzoek om internationale bescherming reeds bol staan van de inconsistenties en tegenstrijdigheden kan moeilijk enig geloof worden gehecht aan de door u opgeworpen vrees voor

vervolgung. Uw eigen verklaringen zijn immers hoe dan ook tegenstrijdig met de verklaringen van tenminste één van uw gezinsleden.

Ten overvloede volgt een opsomming van de tegenstrijdigheden die werden teruggevonden bij het vergelijken van de belangrijkste elementen tussen enerzijds uw verklaringen en anderzijds die van uw moeder en beide zussen:

U plaatst de verdwijning van uw vader tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS in 2015, hoewel u hier tijdens het invullen van de vragenlijst voor het CGVS geen datum op kon plakken (NPO verzoeker, p. 10; zie vragenlijst CGVS, d.d. 05 mei 2023). Het lijkt er dan ook ten zeerste op dat u het relaas van tenminste één van uw gezinsleden heeft ingestudeerd ter voorbereiding van uw afspraak op het CGVS. Hoe dan ook bestaat er tussen u en de rest van het gezin reeds onenigheid over het moment waarop uw vader verdween en waarop dus de problemen, die de oorzaak van jullie vrees voor vervolging vormen, ontstonden (zie supra).

Wat betreft de periode die u in het huis van pastoor A. D. doorbracht, stelt u dat jullie er vijf à zes weken verbleven met als einddatum 03 november 2018, wat als aanvangsdatum neerkomt op 22 à 29 september 2018 en alvast tegenstrijdig is met de verklaringen van uw moeder. Zij stelt immers aanvankelijk dat jullie begin 2017 naar het bijhuis verhuisden om dan haar verklaringen aan te passen naar eind 2017 (NPO verzoeker, p. 5; NPO moeder, p. 5, 11 – 12; zie supra). Hoe dan ook benoemt zij de pastoor die jullie ondersteuning bood en bij wie jullie onderdak vonden voor jullie definitief vertrek uit Angola nu eens als M. L. en dan weer broer L. (NPO moeder, p. 5 – 6, 11) hetgeen tegenstrijdig is met de naam die zowel u als uw zus M. P. opgaven, namelijk A. D. Uw andere zus, M. I., benoemt de pastoor dan weer als A. P. (NPO verzoeker, p. 5, 16; NPO M. P., p. 6; NPO M. I., p. 12; zie supra).

Met betrekking tot de verklaringen omtrent het bezoek van uw moeder aan de Angolese politie om er aangifte te doen van de inval bij jullie thuis is het sterk opmerkelijk dat u zelf niet weet wanneer uw moeder naar de politie ging aangezien u zelf op dat tijdstip nog in het ziekenhuis verbleef en sterk getraumatiseerd was. Een opvallende verklaring daar zowel uw moeder als uw zus M. I. verklaarden dat u uw moeder vergezelde naar het politiekantoor wanneer de eerste er aangifte ging doen (NPO verzoeker, p. 7; NPO moeder, p. 12 – 13; NPO M. P., p. 20 – 21; NPO M. I., p. 14; zie supra).

Voorts zijn opnieuw tegenstrijdigheden terug te vinden in de verklaringen die u en uw zussen hebben afgelegd wat betreft de mannen die jullie zouden hebben opgewacht aan de school Complexo Escolar de Cazenga. Waar u verklaart dat er twee mannen waren, verklaart M. P. dat het drie of vier mannen waren en M. I. dat het er drie waren. Nog meer verbazingwekkend zijn de verschillende verklaringen die jullie afleggen over de betrokken actoren. Volgens wat u vertelt, werden enkel u en uw zus M. P. aan de school opgewacht. Volgens M. P. daarentegen waren u, maar ook uw zus M. I. daarbij aanwezig. Jullie gingen op dat moment immers allemaal naar dezelfde school. Opvallend genoeg verklaart M. I. dan weer zelf dat zij toen inmiddels naar de universiteit ging en jullie kwam ophalen wanneer het incident plaatsvond, wat dan weer tegenstrijdig is met uw verklaring dat jullie de school op dat moment reeds zelfstandig mochten verlaten. Hoewel M. P. en M. I. verklaren dat de mannen jullie opwachttten in een auto verklaart u dat ze aan de overkant van de straat aan een boom stonden te wachten (NPO verzoeker, p. 7 - 9; NPO M. P., p. 18 – 19; NPO M. I., p. 10; zie supra).

Naast het feit dat uw vrees voor vervolging reeds als ongeloofwaardig kan worden geacht omwille van de verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties doorheen de verklaringen van uw moeder en beide zussen, wordt deze vaststelling verder aangesterkt door ook uw verklaringen er naast te leggen en opnieuw tot dezelfde constatering te komen.

Daar komt nog bovenop dat tenminste u en uw moeder de bevoegde instanties wat betreft jullie verzoek om internationale bescherming bedriegen over de reden van het ontbreken van de reisdocumenten die jullie hebben gebruikt voor jullie reis naar Europa. Jullie verklaren beiden dat broer L. jullie reisdocumenten terug heeft meegenomen waardoor jullie ze niet kunnen neerleggen, noch bij DVZ noch op het CGVS (NPO moeder, p. 9 – 10; NPO verzoeker, p. 13). Uit uw administratief dossier, en meer specifiek de aanvraag tot een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis op uw naam en die van uw moeder, blijkt echter dat jullie wel degelijk in het bezit zijn van een paspoort of tenminste de kopie daarvan. Daar is in de inventaris van de neergelegde stukken immers een kopie van een paspoort op naam van P. D. (uw moeder) terug te vinden, geldig van 04 augustus 2014, en een kopie van een paspoort op uw naam, E. F. D. M., geldig van 27 maart 2018 tot 27 maart 2023. Deze kan dan weer gekoppeld worden aan uw visumaanvraag ([...]) waarbij een visum werd toegekend, geldig van 02 oktober 2018 tot 15 november 2018 – de periode waarin uw vermeende vertrekdatum uit Angola valt, namelijk 03 november 2018 (NPO verzoeker, p. 5; zie blauwe map in administratief dossier). De 9bis-procedure werd opgestart op 21 april 2022 en dus één jaar voor uw eigen verzoek om internationale bescherming, d.d. 21 april 2023 (zie administratief dossier), hetgeen bevestigt dat

jullie destijds reeds in het bezit waren van (kopies van) jullie paspoorten en u hierover aldus leugenachtige verklaringen aflegt (zie verklaring DVZ verzoeker, d.d. 05 mei 2023, p. 10, vraag 25; NPO verzoeker, p. 13).

Er dient echter te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, waaronder ook documenten, op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit vanaf het begin van de asielprocedure. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De vaststelling dat u dit naliet en de Belgische autoriteiten bewust trachtte te misleiden in verband met het ontbreken van uw reisdocumenten doet nogmaals vraagtekens rijzen met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Bovenstaande incoherenties tussen uw eigen verklaringen en die van uw moeder en beide zussen, maken dat er ook aan uw relaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u op 05 mei 2023 bij DVZ een kopie van uw identiteitskaart neer. Deze staakt louter uw persoonsgegevens dewelke hier niet meteen ter discussie staan.

Op 21 november 2023 legt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS een kopie van het proces verbaal neer van de klacht die uw moeder heeft ingediend in navolging van het binnenvallen van uw – door u vernoemde – vervolgers op 06 oktober 2017, d.d. 07 oktober 2017.

Vooreerst is het bijzonder opmerkelijk dat dit document pas wordt neergelegd op het moment dat u uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aflegt op datum van 21 november 2023 (NPO verzoeker, p. 13 – 14). Noch doorheen de procedure in navolging van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder als die van uw zus M. I. en het eerste verzoek om internationale bescherming van uw zus M. P. wordt melding gemaakt van een proces verbaal, ondanks dat zij allen wel melding maakten van een aangifte bij de politie in navolging van het incident bij u thuis dat plaatsvond op 06 oktober 2017 (NPO moeder, p. 10, 12; NPO M. I., p. 9, 14; NPO M. P., p. 15, 19 – 21). Nochtans werden ook bij het aanvragen van een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis op uw naam en die van uw moeder geen bewijzen voorgelegd die een vrees voor vervolging kunnen staven en werd daar onder meer op gemotiveerd bij het nemen van een niet – ontvankelijkheidsbeslissing (zie blauwe map in administratief dossier). Hoewel die beslissing genomen werd op 23 maart 2023 kwam tijdens het persoonlijk onderhoud van M. P. op het CGVS d.d. 24 april 2023, in navolging van haar eerste verzoek om internationale bescherming, nergens ter sprake dat ze een proces verbaal of een andere vorm van bewijs zou neerleggen ter staving van haar verzoek om internationale bescherming (NPO M. P., p. 15, 19 – 21). Pas wanneer M. P. een tweede verzoek om internationale bescherming indient (CG 21/24046Z), licht ze de bevoegde autoriteiten in dat “De klacht van de politie onderweg is naar België” en dat ze deze later zal indienen op het CGVS. Zij blijft hier echter op dat moment in gebreke (zie blauwe map in administratief dossier). Ook wanneer uw verklaringen bij DVZ worden afgenomen op 05 mei 2023 maakt u geen melding van de komst van dergelijk document, noch van het bestaan ervan (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 05 mei 2023; zie ontvangstbewijs documenten, d.d. 05 mei 2023). Het is pas nadien dat deze wordt neergelegd ter staving van uw, maar onrechtstreeks ook dat van uw moeder en beide zussen, verzoek om internationale bescherming (NPO verzoeker, p. 13 – 14). Indien jullie bij jullie vlucht uit Angola werkelijk de mannen vreesden die eerder jullie huis binnenvielen en uw moeder daarvan in 2017 aangifte deed, kan niet worden ingezien waarom het tot 2023 zou duren om hier stavingsstukken van te bekomen.

In elk geval doet het document geen afbreuk de uitgebreide vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van jullie asielrelazen. Een document in de vorm van een kopie heeft immers onvoldoende bewijskracht daar het gemakkelijk te vervalsen is met allerhande knip – en plakwerk. Sowieso dienen (zelfs originele) documenten slechts ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen en kunnen zij in geen geval compleet incoherente verklaringen in een ander licht plaatsen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld. Uw verklaringen over de beweerde vervolgingsfeiten zijn immers volstrekt ongeloofwaardig.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 06 februari 2024. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verstrekt volgende toelichting bij zijn enig middel:

“1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: [...]

3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

4. Verzoeker benadrukt dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming.

Verzoeker gaf, rekening houdende met zijn persoonlijke achtergrond, op overtuigende wijze aan welke redenen hem ertoe brachten Angola te verlaten en waarom hij, tot op heden, een vrees heeft indien hij zou

dienen terug te keren. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud erop gewezen dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Angola.

Verzoeker heeft hierover verklaringen afgelegd en hiertoe documenten overhandigd, waaruit effectief kan worden opgemaakt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn.

Meer algemeen, kan worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker, tijdens zijn persoonlijk onderhoud en tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming, in belangrijke mate met elkaar in overeenstemming zijn. Dit benadrukt het oprecht karakter van de vrees die verzoeker heeft.

Verzoeker heeft dan ook naar best vermogen een antwoord proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan. Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoeker om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van verzoeker (zoals zijn intellectuele capaciteiten).

Uit dit geheel van vaststellingen blijkt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn, temeer gelet op de documenten die door verzoeker werden overgemaakt en waaruit blijkt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn.

5. De verzoekende partij benadrukt erop dat zijn verzoek tot internationale bescherming individueel moet worden beoordeeld.

In de bestreden beslissing wordt evenwel ten onrechte gesteld: “[...]”.

Verzoeker kan niettemin enkel verantwoordelijk worden gehouden voor de verklaringen die hij zelf heeft afgelegd. De eerder afgelegde verklaringen van zijn moeder en de zussen van verzoeker vallen buiten de verantwoordelijkheid van verzoeker. Het komt derhalve aan verweerder toe om de verklaringen van verzoeker zelf te beoordelen, onder meer of deze logisch zijn en in overeenstemming zijn met elkaar.

Verweerder kan derhalve niet volstaan door louter te stellen dat de eerder afgelegde verklaringen van de moeder en de zussen van verzoeker inconsistent zou zijn of dat de verklaringen van verzoeker niet in lijn liggen met de verklaringen die zij hebben afgelegd.

6. Verweerder acht de verklaringen van verzoeker ten onrechte ongeloofwaardig, door te stellen dat zijn moeder en zussen andersluidende verklaringen hebben afgelegd over enkele – doch niet alle – elementen omtrent o.a. de periode van verdwijning van hun vader, de periode dat zij in het huis van de pastoor hebben verbleven, de aangifte bij de politie en de mannen die verzoeker en zijn zussen hebben opgewacht aan de school.

In de bestreden beslissing wordt dit aangehaald als volgt: “[...]”

Uit het verslag van het persoonlijk onderhoud kan vooreerst worden vastgesteld dat er veelvuldige vragen werden gesteld over o.a. de plaatsen waar verzoeker en zijn gezin hebben verbleven en wanneer dit het geval was (de tijdsperiode). Ook over de verdwijning van zijn vader werden vragen gesteld om deze gebeurtenis te situeren in de tijd.

Verzoeker heeft echter reeds van bij aanvang van deze vragen, over de periode waarin deze gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, aangegeven dat hij hierover onzeker was. Verzoeker gaf meermaals tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij hierover onzeker was of dit niet meer precies wist, ook al bleef verweerder hierover doorvragen.

Verzoeker was bovendien nog minderjarig toen hij en zijn familie in Angola verbleven. Dit is temeer van belang, omdat de bevroegde gebeurtenissen zich reeds verschillende jaren geleden hebben voorgedaan, waardoor het geenszins abnormaal is dat verzoeker twijfels heeft over de gevraagde data.

Met deze omstandigheden en de geuite onzekerheid door verzoeker over de gevraagde data wordt daarentegen kennelijk geen rekening gehouden door de gemachtigde in de bestreden beslissing. Nochtans kan hieruit worden afgeleid dat de gegeven antwoorden van verzoeker, door de geuite onzekerheid en de persoonlijke situatie van verzoeker, niet wijzen op het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen.

Verzoeker heeft deze feiten bovendien beleefd op zijn eigen manier, waardoor de verklaringen die hij aflegt een weergave zijn van zijn eigen ervaringen. Het is dan ook geenszins onlogisch dat er zich verschillen kunnen voordoen tussen zijn verklaringen en de eerdere verklaringen van zijn moeder of zussen die deze gebeurtenissen in Angola op hun eigen manier hebben beleefd (of beter wat en hoe zij zich dit herinneren).

Bovendien liggen de verklaringen van verzoeker ook in lijn met eerdere verklaringen van zijn zus. Het is evenwel onredelijk om hieruit vervolgens af te leiden dat verzoeker één versie van de feiten zou hebben "ingestudeerd". Hieruit blijkt dat verweerder het relaas van verzoeker niet op een objectieve wijze beoordeeld, maar er kennelijk vanuit gaat dat de verklaringen van verzoeker bij voorbaat ongeloofwaardig zouden zijn. Gelijkenissen tussen de verklaringen worden afgedaan als "ingestudeerd", terwijl verschillen worden uitvergroot om het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen in de verf te zetten. Hierdoor wordt verzoeker geen kans gegeven om op zijn verklaringen te worden geloofd.

7. In de bestreden beslissing stelt verweerder voorts dat verzoeker en zijn moeder niet de waarheid hebben verteld over het ontbreken van de reisdocumenten die zij hadden gebruikt om hun reis te maken naar Europa toe.

In de bestreden beslissing wordt dit aangehaald als volgt: [...]

Verzoeker benadrukt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud geen kopie bijhad van zijn paspoort. Hij had dit enkel bij van de identiteitskaart. Dit verklaarde hij zou tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker heeft bovendien ook effectief geen kopie meer van zijn paspoort (zoals deze werd neergelegd in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet). De verklaringen van verzoeker zijn dan ook oprecht, temeer doordat blijkt dat verzoeker tijdens het interview niet werd verweten dat hij documenten zou achterhouden. Verzoeker kan maar de documenten overmaken waarover hij beschikt, hetgeen hij heeft gedaan.

8. Door verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud een kopie verschaft van het proces-verbaal van de klacht die zijn moeder had neergelegd, in navolging van het binnenvallen van de door verzoeker vernoemde personen.

Door verweerder worden geen inhoudelijk of vormelijke opmerkingen gemaakt over het neergelegde proces-verbaal. Verweerder stelt louter dat dit een kopie betreft en dat het opmerkelijk zou zijn dat verzoeker thans pas dit proces-verbaal kon voorleggen.

Waar aan dit document elke bewijswaarde wordt ontnegd omdat het louter kopieën betreffen, volgt evenwel uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.a. de zaak C-921/19 van 10 juni 2021) dat artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 4, lid 3, onder b) van de richtlijn 2011/95 de verwerende partij de verplichting oplegt om het verzoek op individuele basis te beoordelen, waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de door de verzoeker overgelegde relevante documenten, zonder te vereisen dat die documenten noodzakelijkerwijs geauthentiseerd zijn of afkomstig zijn van een objectief verifieerbare bron.

Verder benadrukt verzoeker dat het proces-verbaal samen met zijn verklaringen dient bekeken te worden en in zijn geheel moet worden beoordeeld, en dit overeenstemming met artikel 4, lid 2 en lid 3 van de richtlijn 2011/95/EU, dat werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarvan paragraaf 5 bepaalt: [...]

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaf reeds aan dat de verwerende partij haar beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en moet stoelen op een correcte en volledige beoordeling van de feiten en omstandigheden overeenkomstig de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/1, Y en Z, pt. 75-77).

De verzoekende partij benadrukt andermaal dat de verklaringen van de verzoekende partij consistent en samenhangend zijn en worden ondersteund door de overgemaakte documenten. Het volstaat dan ook niet om dit proces-verbaal aan de kant te schuiven door de stellen dat dit louter een kopie betreft. Er worden bovendien geen opmerkingen gemaakt over de authenticiteit van het proces-verbaal, waardoor mag worden aangenomen dat deze ook vormelijk correct en dus geloofwaardig is.

Verzoeker heeft bovendien toegelicht waarom het proces-verbaal thans pas kon worden voorgebracht tijdens het persoonlijk onderhoud.

9. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens de verzoekende partij zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat het gezin bij een terugkeer naar Angola louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Angola in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker. Verzoeker diende Angola te verlaten, samen met zijn zussen en zijn moeder. Zij kwamen naar België toe. De moeder van verzoeker en zijn oudere zus dienden op 1 februari 2019 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verzoeker verblijft sindsdien onafgebroken in België. Verzoeker heeft geen sociaal of familiaal netwerk in Angola, noch een inkomen of huisvesting. Hij groeide alhier verder op, in een samenleving die fundamenteel verschillend is van deze in Angola.

De verzoekende partij vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming."

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van de afbraak van zijn huis door de Angolese autoriteiten omdat er erediensden van een niet-gelegaliseerde kerk plaatsvonden. Tevens stelt hij zijn herkomstland te hebben verlaten omdat hij bedreigd werd door twee mannen die op zoek waren naar zijn vader, nadat laatstgenoemde deze mannen – die zijn collega's waren bij het leger –bij zijn overste had aangegeven in het kader van een diefstal. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. Verzoeker baseert zijn asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door zijn moeder en zijn zussen M. I. D. C. M. en M. P. D. C. M. bij hun verzoeken om internationale bescherming, waarbij in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming al werd besloten tot weigeringen van de vluchtelingenstatus en weigeringen van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardig karakter van hun asielmotieven. De commissaris-generaal neemt de motieven die hij heeft gebruikt in de weigeringsbeslissing van verzoekers zus M. P. integraal over en oordeelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

- (a) de verklaringen van verzoekers zus M. P. over de datum van de gelddiefstal en het daaropvolgend vertrek van haar vader zijn inconsistent en verschillen met de verklaringen van verzoekers moeder en zijn zus M. I. bij de DVZ waarbij (i) verzoekers moeder bij de DVZ meermaals verklaarde dat haar man vijftien jaar geleden, rond 2005, reeds verdween en verzoekers zus M. I. bij de DVZ verklaarde dat zij haar vader niet meer had gezien sinds 2010; (ii) verzoekers zus M. I. bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS haar verklaringen aanpaste en stelde dat haar vader vertrokken was in 2015; (iii) zowel verzoekers moeder als zijn zus M. I. tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarden dat zijn vader in april 2015 is vertrokken, wat zijn zus M. P. bevestigde en (iv) volgens de vragenlijst van het CGVS van verzoekers zus M. P. de feiten die tot het

vertrek van verzoekers vader hebben geleid, zich hebben voorgedaan eind 2017 en niet in 2015 zoals verklaard door verzoekers zus M. I. en zijn moeder;

(b) verzoekers zus M. P. heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd over haar woonplaatsen waarbij (i) zij bij het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde tot 2017 in Vila da Mata te hebben gewoond maar dit niet overeenkomt met de periode waarin zij verklaarde in het bijhuis van pastoor A. D. te hebben gewoond, namelijk van september 2018 tot 2 november 2018; (ii) verzoekers zus M. P. bij het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals bevestigde pas eind 2018 te zijn gaan inwonen bij de pastoor en (iii) verzoekers zus M. P. bij het interview bij de DVZ hierover andere verklaringen aflegde waarbij ze stelde dat ze sinds haar veertien jaar tot de dag van haar vertrek steeds in Vila da Mata heeft gewoond;

(c) de verklaringen van verzoekers moeder over de timing van de verhuis naar het bijhuis van de priester overtuigen niet waarbij (i) zijn moeder, in tegenstelling tot zijn zus M. P. die verklaarde eind 2018 verhuisd te zijn naar het bijhuis van pastoor A. D., stelde dat ze met verzoeker en zijn zussen begin 2017 bij broer L. is gaan wonen en daar twee jaar heeft verbleven; (ii) verzoekers moeder tijdens het persoonlijk onderhoud eerst verklaarde bij broer L. te zijn gaan wonen om vervolgens te stellen dat zij bij priester M. L. heeft verbleven tot aan haar vertrek uit Angola en (iii) verzoekers moeder eerst verklaarde bij broer L. te zijn gaan wonen in het begin van 2017, nadat ze een beroerte had gekregen, en dan weer eind 2017, nadat de mannen het huis waren binnengevallen;

(d) verzoekers zus M. P. en zijn moeder hebben tegenstrijdige verklaringen afgelegd over het moment dat hun huis werd afgebroken waarbij verzoekers moeder verklaarde dat het huis in september 2017 werd afgebroken nadat de kerkdiensten in het huis hadden plaatsgevonden maar verzoekers zus M. P. verklaarde dat de erediensten midden 2018 in het huis hebben plaatsgevonden en het huis eind 2018 werd afgebroken;

(e) het is opmerkelijk dat verzoekers zus M. I. het afbreken van het huis niet vermeld wanneer er gevraagd wordt naar haar problemen in Angola waarbij (i) zij, wanneer er gevraagd wordt naar haar vluchtrelaas, enkel spreekt over de verdwijning van haar vader, de mannen die verzoeker en zijn gezin bedreigd hebben en de kerkdiensten die niet konden doorgaan; (ii) slechts wanneer er gevraagd wordt naar de foto's die ze zelf neergelegd had, stelde ze dat het huis werd afgebroken door de twee mannen tijdens de inval waarna ze haar verklaring onmiddellijk aanpaste en stelde dat het huis werd afgebroken toen de regering ontdekte dat er kerkdiensten doorgingen in het huis; (iii) verzoekers zus M. I., in tegenstelling tot verzoekers moeder en zus M. P., aanvankelijk stelde dat het vertrek uit hun huis het direct gevolg was van de inval van twee mannen in het huis in december 2017 en niet van het afbreken ervan door de Angolese autoriteiten;

(f) verzoekers moeder en zijn zussen hebben inconsistente verklaringen afgelegd over het tijdstip van de verhuis waarbij (i) verzoekers zus M. I. stelde dat ze begin of halverwege 2018 zou zijn lastiggevallen door drie mannen, waaronder één van de mannen die de gezinswoning was binnengevallen en eerst verklaarde dat ze toen al enkele maanden bij de priester woonde maar ze kwam hier later tijdens het persoonlijk onderhoud op terug en verklaarde dan dat ze pas de gezinswoning had verlaten op het moment dat de regering besloot de kerk te sluiten, in oktober 2018; (ii) verzoekers moeder verklaarde dat de verhuis plaatsvond in september 2017; (iii) verzoekers zus M. P. verklaarde dat de verhuis plaatsvond eind 2018 en stelde maar twee maanden in het bijhuis van pastoor A. D. te hebben verbleven, wat niet overeenkomt met de verklaringen van verzoekers zus M. I. en zijn moeder die verklaarden veel langer bij de priester te hebben gewoond;

(g) verzoekers moeder en zussen hebben inconsistente verklaringen afgelegd over de eigenaar van het huis waarin zij gingen wonen na de afbraak van hun woning waarbij (i) M. P. verklaarde dat ze in het huis van pastoor A. D. hebben gewoond, terwijl verzoekers zus M. I. verklaarde dat de pastoor in wiens huis ze woonden A. P. heette en verzoekers moeder verklaarde dat zij bij broer L. verbleven na de verhuis en (ii) verzoekers moeder de pastoor tevens M. L. noemde;

(h) verzoekers moeder en zussen hebben inconsistente verklaringen afgelegd over wie meeging naar de politie na de inval in de gezinswoning waarbij (i) verzoekers moeder verklaarde dat zij naar de politie ging samen met verzoeker de dag dat ze uit het ziekenhuis kwam, terwijl verzoekers zussen nog in het ziekenhuis verbleven; (ii) verzoekers zus M. P. verklaarde dat enkel hun moeder samen met de pastoor naar de politie ging nadat zowel zij, verzoeker, M. I. en hun moeder enkele dagen in het ziekenhuis hadden verbleven en hun moeder zelfs het langst omwille van haar ziekte en (iii) verzoekers zus M. I. verklaarde dat verzoeker, M. P. en hun moeder op de dag van de inval al naar de politie gingen, terwijl zij als enige nog in het ziekenhuis verbleef;

(i) verzoekers moeder en zussen hebben tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de mannen die verzoeker en zijn zussen zouden hebben opgewacht aan hun school waarbij (i) verzoekers zus M. P. verklaarde dat eind 2017 drie of vier mannen stonden te wachten aan de school waar zowel zij als verzoeker en haar zus schoolliepen en ze stelde dat haar zus M. I. één van de mannen herkende als degene die de gezinswoning was binnengevallen; (ii) deze verklaring van verzoekers zus M. P. tegenstrijdig is met haar verklaringen bij de DVZ waar ze stelde zelf één van de mannen herkend te hebben als degene die de gezinswoning was binnengevallen; (iii) verzoekers zus M. I. daarentegen verklaarde dat deze gebeurtenis plaatsvond in 2018 toen zij reeds naar de universiteit ging en zij, verzoeker en zijn zus kwam ophalen van school en stelde zelf één van de mannen te hebben herkend als degene die aanwezig was bij de inval van de gezinswoning; (iv) verzoekers moeder, in tegenstelling tot verzoekers zussen die stelden dat de mannen niets tegen hen hadden gezegd, verklaarde dat de mannen verzoeker en zijn zussen bedreigd hadden aan de school en

gezegd hebben dat ze voorzichtig moesten zijn omdat zij de dochters van G. C. zijn en (v) verzoekers moeder verklaarde dat de mannen aan de school andere mannen waren dan bij de inval.

De commissaris-generaal oordeelt verder dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, op grond van de volgende overwegingen:

(j) verzoekers verklaringen zijn tegenstrijdig met de verklaringen van tenminste één van zijn gezinsleden;

(k) verzoeker heeft inconsistente verklaringen afgelegd over de verdwijning van zijn vader waarbij (i) hij bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS verklaarde dat hij niet wist op welk tijdstip zijn vader verdwenen was, maar tijdens het persoonlijk onderhoud ineens verklaarde dat zijn vader verdween in 2015 en (ii) het lijkt dat hij het relaas van ten minste één van zijn gezinsleden heeft ingestudeerd ter voorbereiding van zijn afspraak op het CGVS;

(l) verzoekers verklaringen over het tijdstip van de verhuis en de naam van de priester bij wie ze gingen wonen tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn moeder en zijn zus M. I. waarbij (i) hij verklaarde dat hij vijf of zes weken bij pastoor A.D. heeft verbleven tot 3 november 2018, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker en zijn gezin zijn verhuisd tussen 22 en 29 september 2018 terwijl verzoekers moeder verklaarde dat de verhuis plaatsvond begin 2017 en later het tijdstip aanpaste naar eind 2017; (ii) verzoekers moeder de pastoor bij wie ze woonden soms M. L. noemde en dan weer broer L. terwijl verzoeker en zijn zus M. P. verklaarden dat de pastoor die hen onderdak bood A.D. heette en (iii) verzoekers zus M. I. de pastoor bij wie ze verbleven dan weer A. P. noemde;

(m) het is opvallend dat verzoeker zelf niet weet wanneer zijn moeder aangifte is gaan doen bij de politie van de inval in de gezinswoning waarbij verzoeker verklaarde dat hij op dat moment nog zelf in het ziekenhuis verbleef en sterk getraumatiseerd was, maar zowel zijn moeder als zijn zus M. I. verklaarden dat verzoeker zijn moeder vergezelde naar het politiekantoor bij de aangifte;

(n) er zijn tegenstrijdigheden te vinden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn zussen over de mannen die hen zouden hebben opgewacht aan hun school waarbij (i) verzoeker verklaarde dat er twee mannen stonden te wachten, terwijl M. P. verklaarde dat het drie of vier mannen waren en M. I. stelde dat het drie mannen waren; (ii) verzoeker verklaarde dat enkel hij en zijn zus M. P. aan de school werden opgewacht terwijl M. P. verklaarde dat ook M. I. aanwezig was omdat zij op dat moment nog naar dezelfde school ging; (iii) verzoekers zus M. I. verklaarde dan weer dat zij inmiddels naar de universiteit ging maar dat zij verzoeker en zijn zus M. P. kwam ophalen terwijl verzoeker verklaarde dat hij en zijn zus reeds zelfstandig de school mochten verlaten en (iv) verzoekers zussen verklaarden dat de mannen hen opwachten in een auto terwijl verzoeker verklaarde dat ze aan de overkant van de straat stonden te wachten aan een boom;

(o) verzoeker en zijn moeder hebben de betrokken asielinstanties bedrogen over de reden van het ontbreken van de reisdocumenten die ze hebben gebruikt voor hun reis naar Europa waarbij zowel verzoeker als zijn moeder verklaarden dat broer L. hun reisdocumenten had meegenomen maar uit het administratief dossier, meer specifiek de aanvraag tot een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op verzoekers naam en die van zijn moeder, blijkt dat zij wel in het bezit zijn van een paspoort of tenminste een kopie ervan en deze procedure reeds een jaar voor verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, werd opgestart;

(p) de neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen waarbij (i) de kopie van zijn identiteitskaart louter de persoonsgegevens van verzoeker staven dewelke niet ter discussie staan; (ii) het opmerkelijk is dat de kopie van het proces-verbaal van de klacht die zijn moeder in Angola heeft ingediend na de inval in de gezinswoning, pas neergelegd werd op het moment van het persoonlijk onderhoud van verzoeker en niet in de vorige procedures van zijn zussen en zijn moeder en (iii) er ook op kan worden gewezen dat een document in de vorm van een kopie onvoldoende bewijskracht heeft daar het gemakkelijk te vervalsen is met allerhande knip- en plakwerk.

4.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.4. Waar verzoeker stelt dat hij enkel verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn eigen verklaringen en niet voor de verklaringen van zijn moeder en zussen, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening kan houden met de verklaringen van zijn moeder en zussen bij de beoordeling van zijn verklaringen. Hij beroept zich immers op dezelfde asielmotieven. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht vast dat verzoekers verklaringen tegenstrijdigheden vertonen met de verklaringen van zijn moeder en zussen. Het gaat hierbij ook niet om kleine tegenstrijdigheden of tegenstrijdigheden omtrent loutere details in het vluchtrelaas, doch wel om significante tegenstrijdigheden over kernelementen van het vluchtrelaas. Dat de verklaringen van verzoeker en zijn gezinsleden onderling dermate afwijkend zijn omtrent essentiële elementen, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan. De omstandigheid dat eenieder de omstandigheden en gebeurtenissen op hun eigen manier zouden beleven, verschoont de vaststellingen in de bestreden beslissing niet. De Raad herhaalt dat het hier niet gaat om kleine verschillen die verklaard kunnen

worden doordat zijn zussen en moeder de gebeurtenissen op een andere manier beleefd hebben, maar wel degelijk om flagrante tegenstrijdigheden met betrekking tot de belangrijkste redenen voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, met name het tijdstip van het vertrek van zijn vader, de periode dat zij in het huis van de pastoor hebben verbleven, welke personen mee aangifte hebben gedaan bij de politie en de mannen die verzoeker en zijn zussen stonden op te wachten bij hun school. Dergelijke elementen hebben ook veeleer betrekking op objectieve gegevens, zoals tijdsbepalingen, dewelke minder onderhevig zijn aan veranderingen wegens een eigen beleving. Waar verzoeker stelt dat zijn verklaringen in lijn liggen met eerdere verklaringen van zijn zus, verduidelijkt hij niet over welke verklaringen en over welke zus hij het heeft. In de mate dat verzoeker wenst te verwijzen naar de verklaringen van zijn zus M.P. – van wie de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing worden geciteerd – stelt de Raad alleszins vast dat er ook sprake is van tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de verklaringen van M.P., met name over de gebeurtenis van de mannen die hen zouden hebben opgewacht aan de school. Dat bepaalde verklaringen wel degelijk overeenstemmen doet verder geen afbreuk aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing. De Raad treedt de commissaris-generaal hier ook bij waar hij stelt dat het lijkt of verzoeker heeft gepoogd het relaas van één van zijn gezinsleden in te studeren, waar hij met name bij de DVZ heeft aangegeven dat hij geen datum kon plakken op de verdwijning van zijn vader, maar dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud plots schetste in 2015.

4.1.5. Verder stelt verzoeker dat hij over de tijdsperiode waarin de gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, onzeker was en dit meermaals heeft aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud. Met dit betoog slaagt verzoeker er echter niet in om afbreuk te doen aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat ook zijn zussen en moeder er niet in slaagden eenduidige verklaringen af te leggen over het tijdsverloop van de verschillende gebeurtenissen. Indien verzoeker geen kennis had van de tijdsperiode waarin de gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, kon hij dit aangeven. Wanneer hij er echter voor opteert om meermaals in zijn persoonlijk onderhoud een concrete tijdsperiode te schetsen van de gebeurtenissen, kan worden verwacht dat hij hierover consistent is en dat deze verklaringen in lijn liggen met de verklaringen van zijn gezinsleden, *quod non in casu*. Waar verzoeker benadrukt dat hij, hoewel hij thans meerderjarig is, minderjarig was op het moment van de vervolgingsfeiten, en er rekening moet worden gehouden met zijn intellectuele capaciteiten, stelt de Raad vast dat noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een persoon van zijn leeftijd te boven gaan of een hogere scholing behoeven. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfsplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad of leeftijd. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft te concretiseren op welke wijze zijn profiel als jongeman de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen.

4.1.6. Wat betreft de reden voor het ontbreken van de reisdocumenten, stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat: *“Daar komt nog bovenop dat tenminste u en uw moeder de bevoegde instanties wat betreft jullie verzoek om internationale bescherming bedriegen over de reden van het ontbreken van de reisdocumenten die jullie hebben gebruikt voor jullie reis naar Europa. Jullie verklaren beiden dat broer L. jullie reisdocumenten terug heeft meegenomen waardoor jullie ze niet kunnen neerleggen, noch bij DVZ noch op het CGVS (NPO moeder, p. 9 – 10; NPO verzoeker, p. 13). Uit uw administratief dossier, en meer specifiek de aanvraag tot een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis op uw naam en die van uw moeder, blijkt echter dat jullie wel degelijk in het bezit zijn van een paspoort of tenminste de kopie daarvan. Daar is in de inventaris van de neergelegde stukken immers een kopie van een paspoort op naam van P. D. (uw moeder) terug te vinden, geldig van 04 augustus 2014, en een kopie van een paspoort op uw naam, E. F. D. M., geldig van 27 maart 2018 tot 27 maart 2023. Deze kan dan weer gekoppeld worden aan uw visumaanvraag ([...]) waarbij een visum werd toegekend, geldig van 02 oktober 2018 tot 15 november 2018 – de periode waarin uw vermeende vertrekdatum uit Angola valt, namelijk 03 november 2018 (NPO verzoeker, p. 5; zie blauwe map in administratief dossier). De 9bis-procedure werd opgestart op 21 april 2022 en dus één jaar voor uw eigen verzoek om internationale bescherming, d.d. 21 april 2023 (zie administratief dossier), hetgeen bevestigt dat jullie destijds reeds in het bezit waren van (kopies van) jullie paspoorten en u hierover aldus leugenachtige verklaringen aflegt (zie verklaring DVZ verzoeker, d.d. 05 mei 2023, p. 10, vraag 25; NPO verzoeker, p. 13).”* Verzoeker stelt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud geen kopie bijhad van zijn paspoort, maar enkel van zijn identiteitskaart. De Raad wijst er echter op dat er door de *protection officer* niet alleen gevraagd werd of hij een kopie van zijn paspoort op de dag van het persoonlijk onderhoud meehad. Hij vroeg ook: *“Misschien vandaag niet bij, maar heeft u een kopie van het paspoort dat door jullie werd gebruikt om van Angola naar België te komen?”* (zie NPO, p. 13). Verzoeker heeft toen geantwoord dat noch hij, noch één van zijn zussen of moeder een kopie van een paspoort had (zie NPO, p. 13), terwijl uit het administratief dossier van de artikel 9bis van de Vreemdelingenwet procedure wel degelijk blijkt dat verzoeker een kopie

van zijn paspoort bezat. Met het betoog dat hij op dit moment niet meer over een kopie van zijn paspoort beschikt, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.7. Wat betreft de kopie van het proces-verbaal van de klacht bij de politie in Angola, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: *“Vooreerst is het bijzonder opmerkelijk dat dit document pas wordt neergelegd op het moment dat u uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aflegt op datum van 21 november 2023 (NPO verzoeker, p. 13 – 14). Noch doorheen de procedure in navolging van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder als die van uw zus M. I. en het eerste verzoek om internationale bescherming van uw zus M. P. wordt melding gemaakt van een proces verbaal, ondanks dat zij allen wel melding maakten van een aangifte bij de politie in navolging van het incident bij u thuis dat plaatsvond op 06 oktober 2017 (NPO moeder, p. 10, 12; NPO M. I., p. 9, 14; NPO M. P., p. 15, 19 – 21). Nochtans werden ook bij het aanvragen van een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis op uw naam en die van uw moeder geen bewijzen voorgelegd die een vrees voor vervolging kunnen staven en werd daar onder meer op gemotiveerd bij het nemen van een niet – ontvankelijkheidsbeslissing (zie blauwe map in administratief dossier). Hoewel die beslissing genomen werd op 23 maart 2023 kwam tijdens het persoonlijk onderhoud van M. P. op het CGVS d.d. 24 april 2023, in navolging van haar eerste verzoek om internationale bescherming, nergens ter sprake dat ze een proces verbaal of een andere vorm van bewijs zou neerleggen ter staving van haar verzoek om internationale bescherming (NPO M. P., p. 15, 19 – 21). Pas wanneer M. P. een tweede verzoek om internationale bescherming indient (CG 21/24046Z), licht ze de bevoegde autoriteiten in dat “De klacht van de politie onderweg is naar België” en dat ze deze later zal indienen op het CGVS. Zij blijft hier echter op dat moment in gebreke (zie blauwe map in administratief dossier). Ook wanneer uw verklaringen bij DVZ worden afgenomen op 05 mei 2023 maakt u geen melding van de komst van dergelijk document, noch van het bestaan ervan (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 05 mei 2023; zie ontvangstbewijs documenten, d.d. 05 mei 2023). Het is pas nadien dat deze wordt neergelegd ter staving van uw, maar onrechtstreeks ook dat van uw moeder en beide zussen, verzoek om internationale bescherming (NPO verzoeker, p. 13 – 14). Indien jullie bij jullie vlucht uit Angola werkelijk de mannen vreesden die eerder jullie huis binnenvielen en uw moeder daarvan in 2017 aangifte deed, kan niet worden ingezien waarom het tot 2023 zou duren om hier stavingsstukken van te bekomen. In elk geval doet het document geen afbreuk de uitgebreide vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van jullie asielrelazen. Een document in de vorm van een kopie heeft immers onvoldoende bewijskracht daar het gemakkelijk te vervalsen is met allerhande knip – en plakwerk. Sowieso dienen (zelfs originele) documenten slechts ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen en kunnen zij in geen geval compleet incoherente verklaringen in een ander licht plaatsen.”*De Raad herinnert eraan dat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot zijn soevereine appreciatiebevoegdheid. De commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, mogen de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde onzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). De commissaris-generaal heeft in deze op pertinente wijze vastgesteld dat de bewijswaarde van het proces-verbaal reeds beperkt is, aangezien het een kopie betreft, die onderhevig is aan het risico op knip- en plakwerk. De commissaris-generaal heeft evenwel tevens ruimer gemotiveerd dan dat, waarbij hij er terecht op wees dat het onaannemelijk is dat verzoeker pas slechts voor het eerst naar aanleiding van zijn persoonlijk onderhoud het proces-verbaal zou kunnen overmaken. Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft toegelicht waarom hij het proces-verbaal niet eerder kon overmaken, weerlegt verzoeker de pertinente motieven in de bestreden beslissing niet. De omstandigheid dat verzoeker en zijn gezin niet op de hoogte zouden zijn geweest van het belang van het neerleggen van bewijsstukken, kan niet overtuigen. Vooreerst wordt elke verzoeker bij aanvang van de procedure om internationale bescherming op de hoogte gesteld van het belang van het neerleggen van bewijsstukken die de aangehaalde feiten aantonen (zie AD, “vragenlijst cgvs”, 1. Voorafgaand advies”). Bovendien wees de commissaris-generaal er terecht op dat reeds in de weigeringsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd gewezen op het gebrek aan bewijs.

4.1.8. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing omstandig werd onderbouwd, door pertinente draagkrachtige en kernachtige motieven die door de Raad worden overgenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.9. Wat betreft de door verzoeker neergelegde identiteitskaart, treedt de Raad de door de commissaris-generaal gedane beoordeling hiervan bij, die in de bestreden beslissing kan worden gelezen en die door verzoeker onbesproken wordt gelaten.

4.1.10. Waar verzoeker ter terechtzitting zijn leven in België benadrukt, aangeeft dat hij Nederlands spreekt, alhier naar school gaat, een studentenjob uitoefent en vrienden en een vriendin heeft, kan de Raad begrip opbrengen voor verzoekers wens om verder in België te kunnen blijven om dit leven verder uit te bouwen. Hij maakt evenwel geenszins aannemelijk dat zijn leven in België op enerlei wijze zou resulteren in een beschermingsnood, conform artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.1.11. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op zijn vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

4.2.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Er bevinden zich in het rechtsplegingsdossier geen indicaties dat er op heden in Angola sprake is van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en verzoeker brengt ook geen objectieve landeninformatie bij waaruit het tegendeel zou blijken.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug

te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
V. LAUDUS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

V. LAUDUS

N. DENIES